

Ôi Chiếc Áo Dài Đường Thu Gió Bay

Ôi chiếc áo dài chiếc áo dài...Kìa Má tôi về đường Thu gió bay...Kìa chị tôi vào hiên Hội Quán đứng...Kìa em học trò hai má hây hây...

Tôi nhắm mắt đây mà sao thấy biển? Thấy núi, thấy sông...thấy cả bầy cá lòng tong bơi trong vũng nước! Áo dài ai lướt vừa qua lối xanh...

Những lùm cỏ tranh...bầy gà quậy phá...tìm gì trong lá như lưỡi dao bào? Những con gà giò mới dễ thương sao lấm đẫm bên mẹ như tôi tuổi thơ?

Có nhiều buổi trưa. Có nhiều chạng vạng. Tôi kẻ mù quáng vẫn thấy Quê Hương! Áo Má dễ thương, Cha thương Má lắm? Mắt Má có giấu gì mà trong veo?

Áo dài có eo ôi eo Eo Gió! Cái tên cổ thổ gần bên Càbeu...Không phải Cần Thơ mà đèo Ngoạn Mục! Em ơi anh khóc...tiễn anh làm chi cho bận lòng đi, cho đau lòng ở!

Tôi người mắc nợ một viên đạn đồng! Tôi sống như không làm gì để sống...Thì trời gió lộng bay hết tiền lương...Những tờ bạc vương biết bao khổ cực tưởng là hạnh phúc mà ăn không nó, mà co vẫn lạnh! Bao giờ em lãnh được tiền anh đâu!

Anh ước mơ giàu sấm em áo lụa...
Em thì vẫn khổ với ao bà ba...
Mẹ Cha đều xa đi ra đồng ở
Thương những nắm mộ không có tấm bia!

Những người trở về thăm quê chớp mắt...vén áo lau mặt, khóc ngon. Dễ thương!

*

Những Người Trở Về Thăm Quê Chớp Mắt Vén Áo Lau Mặt Khóc Ngon Khóc Đi!

Trần Văn Lệ